

Johan Philipsen: Jeg fik den 2. november 1972 efter at have takket kulturministeren og efter at have påhørt en meget velvillig tale fra hr. Robert Pedersen sagt, at den valgte form siger os, at der er alvor i ønsket om, at en kommende lovrevision får bredest mulig dækning i folketinget.

Nu har vi fået lovforslaget, og jeg har vældig svært ved at få øje på de indrømmelser, der eventuelt måtte være skjult heri, over for de synspunkter, jeg på venstres vegne gav udtryk for. Generelt vil vi gerne have det sagt således, at venstre ser gerne en revision af den gældende radiospredningslov og af loven om fællesantenneanlæg, men vort hovedsynspunkt er, at loven får større rummelighed, indeholder færre områder, der er forbeholdt det offentlige, og at Danmarks radios monopol ikke udvides i forhold til det nuværende område.

Set fra denne synsvinkel er det foreliggende lovforslag en skuffelse; det strammer jo snarere monopoliet end det modsatte.

Forslaget indeholder også mangelfuldt overvejede ting, som ministeren har løst ved at give sig selv en bemyndigelse; det er i øvrigt den vanlige fremgangsmåde.

Men der er også ting i den løbende debat, der direkte strider imod hinanden. Kulturministeren har i forbindelse med møderne i Nordisk Råd — bl.a. refereret i det danske fjernsyn — udtalt sig for en løsning, hvorved norske og svenske programmer kan transmitteres til Danmark. Det er en tanke, som mange her i landet vil have sympati for. Samtidig står den samme minister nu som forslagsstiller af et forslag om lokale programmer via amter og kommuner, og jeg har i hvert fald opfattet ministerens oplysninger således, at vi har mulighed for at etablere 3 landsdækkende sendenet inden for UHF-frekvenserne. Herudfra spørger jeg ministeren: hvordan kan dette forenes?

Jeg går ud fra, at de foreslåede lokaludsendelser vil beslaglægge det meste af de 2 af de 3 UHF-kanaler, og 1 kanal skal vi reservere til tv-2. Hvor har vi så kanalen til det nordiske? Det er det, jeg spørger om.

Både vi, folketinget, og offentligheden har efter min mening behov for og krav på at få en tilbunds gående undersøgelse af konsekvenserne, inden vi lukker op for æterbårne lokaludsendelser i UHF-båndet, og det er venstres opfattelse, at monopoliet kun

skal omfatte æterbårne udsendelser. Vi følger til indtil videre, at et eventuelt tv-2 bør være uafhængigt af den nuværende Danmarks radio.

Må jeg om kabelanlæg sige følgende: hvorfor må folk ikke benytte disse anlæg, som de har betalt til, til det, de kan blive enige om? Ingen her i landet vil anfægte nogens ret til at købe og lave de bøger m. v., som han eller hun vil. Hvorfor skal nogen så på det offentlige vegne bestemme, hvad folk skal se og høre? Jeg har selvfølgelig læst bemærkningerne og set, at ministeren holder en dør åben, der formodentlig skal dække ham over for grundlovens bemærkninger på dette område. Men jeg gad nok se udfaldet af en eventuel højesteretssag på dette område, for det spørgsmål blev jo henlagt, dengang vi fik loven om fællesantenneanlæg, da fru Merete Bjørn Hanssen på venstres vegne udtrykkelig gjorde opmærksom på dette forhold. Jeg stiller mig altså tvivlende over for, om der overhovedet i grundloven er dækning for dette forbud. Vi kunne udmærket nøjes med en kommunal tilladelse som forudsætning for oprettelsen af disse kabelanlæg, og denne tilladelse burde kun indeholde krav om forbud mod reklame, så længe vi er enige om det, krav om plads for landsdækkende og andre officielle programmer og krav om en vis teknisk fremadrettet standard.

Så vil jeg gerne gentage, hvad jeg sagde ved debatten dengang: vi burde starte nogle forsøgsområder ligesom i England og Sverige. Så fik vi nogle erfaringer for, hvordan det kan gøres, specielt måske også nogle erfaringer for, hvordan det ikke skal gøres, og vi ville for så vidt også få at vide, hvad befolkningen egentlig ønsker.

Jeg vil gerne fortsætte denne tankegang et stykke længere. Det har fra teknisk hold været sagt til os: ja men når I løser det via kabelanlæg, er der jo de tyndt befolkede egne i landet med 1,7 millioner mennesker, dem lader I ude i mørket. Men disse tyndt befolkede egne beboere har jo været i stand til at skaffe sig transport af varer og skaffe sig elektricitet til priser, der ikke afviger meget fra de tæt bebyggede egne. Og hvis vi ellers kunne blive fri for forbud af nogen art på dette område, kunne vi såmænd nok løse det problem, men skal vi have mange og dyre forbud, bliver det måske en umulig